

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520429760/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Selvsbiografi

stærk Vestenvind rejste sig; og havde man tøvet nogle Minutter længer, var man ufejlbartigen kommen til at gjøre Sælhundene Selskab i Dybet.

En, i det mindste for ham selv, mærkværdig Periode i hans Liv, en Rejse, paa hvilken han tvende Gange var nær ved at blive Sælhundenes eller andre Havdyrs Bytte, torde maaskee i anden Henseende mere Læserne. – Da der efter Bombardementet 1807 blev sluttet Vaabenstilstand, indtil vore brittiske Venner kunde faae Holmen og Havnen ryddede, tog B., som saa mange andre, Rejsepas paa det engelske Expeditions-Contoir, og rejste til Corsøer, i den Forventning, at man uden Hindring kunde komme over Store Belt. Det forholdt sig ikke saa: Man sagde os det; endogsaa paa Gjæstgivergaarden hørte vi det samme; og hvorvel man der maatte have stor Ulejlighed af saa mange Fremmede, – vi vare 98 af flere forskjellige Nationer – og man altsaa maatte ønske, jo før jo heller at faae os paa Døren: saa vilde B. dog ikke fæste ret Liid til dette Udsagn. Desaaarsag foreslog han samtlige Rejsende, at lade Passene, som vare forsynede med *Catbarts* Navn, fremvise for den højstcommanderende engelske Spøfficeer i Bæltet. Da dette fandt udeelt Bifald, anmodedes B. om at paatage sig dette Hverv. Dette gjorde han, men havde sin haarde Nød med at faae Fartøj til Rejsen: Ejerne vare villige til at overlade ham hvilket som helst, han ønskede; men af en højere Vedkommende bleve de ham alle formeente, paa en lille Jolle nær, som dertil var meget læk. – B. har været meget egensindig med hvad han fik alvorligt isinde. Han faaer da lyret tre Matroser, der ogsaa laae for Hjemrejse til Halvøen, købte to Tællelys og en Ville Hampværk; og saaledes udrustet, og efterat Jollen var øst lænds, og til Nødtørft digtet, stak man i Søen. De to Matroser roede; den tredie maatte snart igjen til at digte, og B. desuagtet til at øse. Da det nærmeste engelske Linieskib laae saavel en Miil syden for Sprogøe, mistvivlede man om at naae det ovenfor Vandet, og besluttede derfor at anstrænge alle Kræfter, for, om muligt, at bjerge Livet paa den langt nærmere Øe. Det gik an, og her blev foretaget en heel Kalfatring, saa heldig, at Jollen blev nogenledes vandtæt. Samtidigt landede to engelske Barkasser, for at hente Vand. Medens Matroserne vare hermed i Arbejde, nærmede sig en Officeer og tvende Midshipmen (Cadetter). B. sagde den første sit Ærinde, og spurgte ham, om han meente, at de Rejsende kunde erholde Licence. „Det veed jeg ikke,“

St. St. Blicher

svarede han, „men” – idet han smilende pegede paa Fyen – „der er jo ikke saa langt hen, og jeg har ikke Ordre til andet end til at hente Vand.” Dermed hilste han til Afsked, og gik med Cadetterne hen til deres Folk.

En af Matroserne forstod engelsk, og paastod, at man skulde benytte det givne Vink. B. forestillede ham og de andre, som stemte i med ham: hvor nederdrægtigt det var, at løbe bort med 97 Menneskers Passe; men først efter at have ladet sig forstaae med, at han kunde faae isinde at agere Presgang med dem, og overgive dem til Engellænderne, bleve de af andre Tanker, og roede ham hørsommeligen ned til Linieskibet.

Chefen modtog B. med Høflighed, saae paa et Par af Passene, og sagde: „at de ikke vare gyldige.” B. gjorde ham opmærksom paa den engelske Overgenerals Navn. „Jeg bryder mig hverken om Cathcart, eller nogen General,” svarede han koldt, „her staaer jeg kun under Gambier.” – B. forestillede ham nu: at da han var kommen som en Slags Gesandt fra saa stort og blandet et Selskab af Rejsende, var det ham vigtigt at kunne bevise, hvorledes han havde udført sin Sendelse, og desaaarsag udbad han sig en skriftlig Erklæring. Denne erholdt han og, skjøndt affattet i lacedæmonisk Stil saaledes:

„Cannot pass the Belt without the Permission of Admiral Gambier.
Dixon, Commodore.”

Medens Dixon var inde i sin Kahyt, for at skrive denne Seddel – hvilket medtog henved en halv Time – kom et Par yngre Officerer (i Skoe og Silkestrømper) og converserede den danske Student med fransk Artighed, og engelsk Oprigtighed; idet de uden Omsvøb beklagede den „damned” Ministerstreg, der nu saaledes havde sat dem ud med deres gamle Blodsforvandre. – Under Samtalen kastede B. engang Øjet udover Rælingen efter sin Jolle ved Falderebstrappen: „Bless me!” raabte han uvilkaarligt, „what’s the crew about?” Han saae nemlig et Bombardement, men i en heel anden Maneer end Kjøbenhavns: Biscuiter fløj, som Snebolde, ud fra Stykportene ned i Jollen. Officererne lag nu ogsaa derned, og sagde: „Her gaaer det Rygte, at der er Hungersnød i Sælland.” Enten det nu var af Medlidenhed eller Overgivenhed, vi fik en god Ballast af Tvebakker tilbage med til Corsøer.

Den af Blicher for Rejseselskabet aflagte Beretning foranledigede